

Vær vis paa det! Men jeg har dog gjort Dem Ulejlighed, ikke sandt? Deres Tale har De vel ogsaa maattet tænke lidt over. Kort sagt, min Herre — De har skænket mig Religionens Trøst, og jeg vil gerne have Lov til at vise Dem en lille Opmærksomhed.«

Præsten takkede, men gentog — og denne Gang med stor Bestemthed — at han personlig ikke havde gjort sig fortjent til Paaskønnelse og derfor heller ikke ønskede at modtage nogen saadan.

»Men dersom De alvorligt føler Trang til at takke Gud med en Offergave — og det er jo kun naturligt og paaskønnelsesværdigt — saa vil jeg bede Dem om at betænke det Menighedsarbejde, der gøres her i Sognet for at fremme Herrens Sag, — det trænger haardt til Understøttelse. Jeg skal nævne f. Eks. vor Fattigpleje og vore Vuggestuer. Det vilde naturligvis have stor Betydning — og det paa mere end een Maade — om vi kunde gøre Regning paa, at »Storeholts« nye Ejer vilde vise vort Arbejde Interesse og yde det sin Støtte.«

Samtalen havde her faaet en Vending, der ikke var Hr. Søholm behagelig. Han indskrænkede sig derfor til at takke for Oplysningen, som han lovede at erindre. Hvorefter han gik over til at tale om sin Sygdom og de Lidelser, han havde gennemgaaet.

»Allerbedst som jeg sidder og snakker med min